

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

Haat jegens God.

IN EEN DORP IN DEN KAUKASUS — ZOO LAS IK onlangs in een vertrouwd blaadje, waarin enkele mededeelingen over Rusland werden gedaan — moest onder de kinderen der dorpsschool gestemd worden, of „Jezus het waard was of niet, dat men Zijn geboortefeest vierde.” Toen alle kinderen uit vrees voor straf hun stem tegen het Kerstfeest gaven, bleef één jongen zwijgend zitten. Men vroeg hem, waarom ook hij niet tegen het Kerstfeest stemde. Hij antwoordde: „Dat kan ik niet.” Men dreigde hem, maar hij bleef standvastig. Met tranen in de oogen liep hij na schooltijd naar huis, en vertelde zijn ouders, wat er gebeurd was. „Moeder,” riep hij toen, „willen we bidden, dat we ver weg kunnen gaan, naar Canada, naar grootvader, om hier de vreeselijke straf te ontlopen!”

Alles wat het waagt, tegen den stroom in te gaan, of weigert met de Godloozen in te stemmen, wordt het leven moeilijk, zoo niet onmogelijk gemaakt.

En niet alleen negatief, ook positief wordt de haat jegens God geuit.

Het Roomsche Kath. blad „De Bazuin” haalde eenigen tijd geleden uit een communistische verzameling voor de jeugd het volgende „Kindergebedje” aan.

Dit hand-je is een,
Dit hand-je is twee,
Daar worg ik ka-pi-ta-lis-ten mee.
Nu ben ik klein,
Maar ben ik eens groot,
Dan sla ik de ka-pi-ta-lis-ten dood.
't Is o zoo goed,
Dat ik ha-ten leer.
Dan ziet oom Le-nin uit den he-mel op mij neer.

Is dit èene versje niet nog gevaarlijker dan al de documenten, die men onlangs in handen kreeg, en dan al de gegevens, waarop men bij de „Tribune” beslag legde? Hier wordt de kinderziel vermoord!

Aan dezen haat jegens God zijn helaas de Joden niet vreemd. Ik bedoel niet de Joden in het algemeen; gelukkig niet. Maar zooals onder de Christenen de afvalligen erger zijn dan de wereld, zoo is het ook met de Joden, die de Schriften kennen, maar dan den God der Schriften gaan haten. Ze zijn veel erger dan menschen, die nooit van God hebben gehoord. Met Bijbelteksten spotten zij; en op de vreeselijkste wijze openbaren zij hun vijandschap.

Een Duitsch blad gaf de volgende statistiek: van de 22 leden van den Raad van volkscommissarissen in Sovjet-Rusland zijn 17 leden Joden; in de oorlogscommissie zijn op 43 leden 35 Joden; in het commissariaat voor buitenlandsche zaken op 16 leden 13 Joden; in het commissariaat voor financiën op 30 leden 24 Joden; in het commissariaat voor justitie op 21 leden niet minder dan 20 Joden; in het commissariaat voor socialen arbeid op 6 leden 6 Joden; en zoo voorts! Over het geheel genomen zijn van de Sovjet-leiders 34 Letten, 30 Russen, 12 Armeniërs, 10 Duitschers, en ... 447 Joden!

Israël is onder den vloek Gods. En nu laten vele Joden zich door den zielevijand gebruiken, om met hun gaven en talenten een vloek der volkeren te worden, hetgeen weer den haat der volkeren jegens de Joden opwekt en doet toenemen.

We beleven wel bange tijden, die al maar wijzen op de komst van den anti-christ. Het centraal-comitee der Godloozen-vereeningen deelde mee, dat 1 November 1931 in de Sovjet-unie deze vereeningen vijf millioen leden telden!

Arme kinderen vooral, die in zulk een omgeving opgroeien en onderwezen worden! De haat jegens God wordt er jong gezaaid. Welk een storm van haat zal er worden geoogst!

Gelukkig, dat de Christenen overal steeds ijveriger worden,

om de kinderen vroeg bekend te maken met de liefde van God, en om in de harten der jonge menschen de liefde tot God aan te kweeken!

Laten wij, Christenen, ons toch eenparig opmaken tegen de Godloosheid en voor de waarheid!

Iemand, die van de Duitsche toestanden goed op de hoogte is, wijst op de groote gevaren van de zoogenaamde „Socialistische Kindervrienden.” Op schrikbarende wijze is deze beweging toegenomen. Er zijn nu reeds drieduizend afdelingen met tweehonderdduizend kinderen-leden. Een weekblad, dat ter bevordering van dit doel wordt uitgegeven, heeft een oplage van driehonderdduizend exemplaren. In de groote kampen, waarin 's zomers de vacanties worden doorgebracht, worden de jongelui erin onderwezen, dat de staatsmacht van het kind moet uitgaan! De kampen worden „kinder-republieken” genoemd. De kinderen leeren versjes, waarvan de inhoud in onze taal luidt: „We hebben God weggedaan uit ons hart; daardoor hebben we leeren lachen en zingen.” Of in het Duitsch:

„Wir brauchen keinen Gott,
Gott ist uns nur zum Spott.”

Een bevestiging van de profetie der Schrift: „In de laatste dagen zullen er spotters zijn!”

Welk een geest de leiders dezer beweging bezielt, blijkt wel uit hetgeen we hier ontleenen aan het maandblad: „Das proletarische Kind”:

„De school in den burgerlijken staat is alleen bestemd tot opvoeding van slaven. Wij wijzen daarom de burgerlijke school af. De kerken moeten als verkeershindernissen worden opgeruimd, of vervormd tot plaatsen voor volksoepvoeding en sport. Wij achten het standpunt geheel verkeerd, dat het er allereerst op aankomt, den kinderen een goede opvoeding te geven.”

Wordt hier de voor de laatste dagen voorzeggde „ongehoorzaamheid” niet met den pappepel ingegeven?

De vijand rukt op, mede-Christenen! Het gaat om den haat jegens God! Een jeugd-vereening als bovengenoemd, nam alleen in het afgelopen jaar met 30 pct. aan leden toe! Laat ons dan opmaken, en hand aan hand strijden voor de beginselen Gods, die ons dierbaar zijn, en die alléén waarachtigen zegen kunnen verspreiden!

Een merkwaardige figuur in de Engelsche staatkunde is zeker Lord Robert Cecil. Deze bijna zeventigjarige bezocht in 1924 ons land, bij welke gelegenheid hij drie voordrachten hield in verband met den Volkenbond. Een Nederlandsch staatkundige noemde hem „een kampioen van den Volkenbond,” en roemde ten zeerste Cecils groote verdienste voor

de ontwikkeling van de Volkenbondsgedachte. Onze foto brengt Robert Cecil in beeld, terwijl hij een rede houdt in het hoofdbureau van den Engelschen Internationalen Vrouwenbond, bij gelegenheid dat een adres voor ontwapening, dragende twee millioen handteekeningen, naar Genève wordt gezonden.

